

Any 2010. Programa núm. 4

15 – 28 febrer 2010

Al final de la vida de Carlos Benpar

Percussió!

Werner Herzog

Seminari: La llum al cinema

Al final de la vida

El film del mes

Aula de cinema

▶ Percussió!

El Festival Internacional de Percussió de Catalunya creix a poc a poc i arriba a la seva cinquena edició. Des de la perspectiva històrica es pot afirmar que ha assolit bona part dels seus objectius: realitzar concerts fora de l'Auditori, en diverses poblacions; presentar una àmplia mostra de la millor percussió que es fa a Catalunya al costat d'algunes propostes internacionals; explicar que els límits de la percussió són indefinits, amb estranys instruments que ens aporten sonoritats desconegudes més enllà dels instruments convencionals, etc. Aquest és un festival que no té

vocació de masses, on es prioritza la distància curta, la proximitat, la curiositat, l'originalitat, la novetat i la qualitat. El Festival se celebrarà entre els dies 5 i 28 de febrer, i la Filmoteca s'hi afegeix amb un cicle de set pel·lícules al voltant del tema. Per a més informació sobre el Festival, consulteu www.auditori.cat.

The Visitor de Thomas McCarthy

▶ Werner Herzog

El cicle, organitzat gràcies a la col·laboració del Goethe-Institut i que se celebra també a Bilbao i València, continua la revisió de la filmografia del director alemany. En aquesta quinzena es combinen títols poc coneguts amb d'altres que van gaudir del favor del públic, com la repetició de *Fitzcarraldo* o el remake del clàssic de Murnau, *Nosferatu*, tots dos protagonitzats per l'actor fetitxe de Herzog, Klaus Kinski.

BILBOKO ARTE
EDER MUSEO
MUSEO DE BELLA
ARTES DE BILBAO

GENERALITAT
DE VALÈNCIA

IVPC La Filmoteca

Stroszek de Werner Herzog

▶ La llum al cinema

Finalitza el seminari conduït per Tomàs Pladevall sobre l'evolució de la fotografia cinematogràfica, arribant a l'època més contemporània del cinema. El dia 15 la conferència versarà sobre «Els moderns nord-americans», a la qual seguirà la projecció del film *Blade Runner*, de Ridley Scott, amb fotografia de Jordan Cronenweth. El seminari clourà el dia 22 de febrer, amb la conferència sobre les «Últimes tendències» i la projecció del film *Slumdog Millionaire* de Danny Boyle, guanyadora de vuit premis Oscar en l'edició corresponent al 2008, incloent-hi el de millor pel·lícula, millor director i millor fotografia d'Anthony Dod Mantle. Agraïments: Filmoteca Española, The Blade Runner Partnership i Chartwell Partners LLC.

La cinematografia de *Blade Runner*

Jordan Cronenweth, el director de fotografia de BLADE RUNNER, amb el seu ús de potents feixos de llum i de la il·luminació a contrallum, evoca immediatament imatges dels clàssics del blanc i negre, i no és pas per casualitat. Ens ho explica el mateix Cronenweth: «[El director] Ridley Scott creia que l'estil de fotografia de CITIZEN KANE era el que més s'aproximava a allò que ell volia per a BLADE RUNNER. Això incloïa, entre altres coses, grans contrastos, angles de càmera poc habituals i l'ús de feixos de llum.» Per una raó o una altra, David Dryer, un dels supervisors dels efectes especials de fotografia, va treballar amb còpies en blanc i negre de la majoria d'escenes de la pel·lícula, i era partidari que s'estre-

nés en blanc i negre. Considera que el blanc i negre reforça la profunditat i l'estil del film. No cal dir que això no faria justícia al treball de Cronenweth, però és una indicació de fins a quin punt l'estil fotogràfic de la pel·lícula evoca el dels clàssics.

Com la resta d'aspectes de la pel·lícula, la fotografia de Cronenweth duu les convencions clàssiques un pas més enllà, i una de les eines més importants a l'hora de fer-ho és l'ús del color, o fins i tot l'absència de color allà on normalment esperaríem trobar-lo. «Vam fer servir el contrast, el contrallum, el fum, la pluja i la il·luminació per tal de donar a la pel·lícula la seva personalitat i la seva atmosfera», diu el càmera. «Els carrers es van representar plens de gent, tot donant a l'espectador un espai temporal futur amb el qual poguéu identificar-se. Vam omplir les escenes de carrer de gent... com si fossin formigues. Els vam fer aparèixer com formigues, tots iguals. Eren idèntics en el sentit que formaven part del flux. Era com si circulessin en cercle, com si no anessin enlloc. Des del punt de vista fotogràfic, vam fer que gairebé no tinguessin color.»

Si a la gentada li mancava color, el decorat dels carrers de Los Angeles era completament diferent: «El caràcter i, conseqüentment, la il·luminació dels carrers es va aconseguir mitjançant l'ús de dotzenes de llums de neó. Per tal d'aconseguir una realitat fotogràfica, la intensitat dels llums de neó que apareixen en pantalla sovint estava rebaixada fins al punt que gairebé començaven a pampalluguejar. Al mateix temps, els llums de neó situats fora de l'enquadrament es feien servir, sempre que era possible,

com a font primària de llum, deixant-los al màxim nivell de brillantor. Quan no n'hi havia prou amb els llums de neó de què disposàvem per a la il·luminació o la decoració, en creàvem de nous allà mateix i els posàvem allà on volíem. Un exemple d'això va ser quan vam posar lletres i unes tires de llum de neó al costat i a l'interior, respectivament, de l'autobús que Deckard (Harrison Ford) travessa durant una escena. Va arribar un punt en què teníem un equip de set persones que no feien cap altra cosa que controlar els senyals de llum de neó. Com que teníem molts més llums que no pas reguladors de llum, de vegades havíem de despullar un sant per vestir-ne un altre.»

En algunes ocasions, Cronenweth complementava els llums de neó: «Necessitàvem una il·luminació d'accentuació per tal de contrastar el camp, per fer lluir, si calia, el carrer i per fer ressaltar objectes o persones. Il·luminar el set era una qüestió de combinar el contrallum amb la llum ambient.» En tot cas, els llums de neó eren prou brillants com per permetre a Cronenweth rodar amb càmeres d'alta velocitat. «A la seqüència en què Deckard persegueix una replicant anomenada Zhora (Joanna Cassidy), el guió deia que havia de travessar una sèrie de finestres de vidre reforçat. El director artístic va crear una façana que s'addeia a l'acció, però, en el moment de decorar-la, a Ridley

no li va agradar la primera provatura. Van treure tota la decoració i, una setmana més tard, van presentar una nova interpretació, però a ell continuava no agradant-li gens. Finalment, el mateix Ridley va tenir la meravellosa idea de treure els senyals de llum de neó del carrer i posar-los als aparadors de les botigues. El que se'n va derivar va funcionar de meravella. Aleshores, vam fotografiar la persecució amb múltiples càmeres a diferents velocitats; normals i més ràpides. Això va crear un efecte de batec en els llums de neó que no es dona quan es filma a velocitat de càmera normal, però sí quan s'utilitzen velocitats més altes. Ens hi vam adaptar fent servir l'efecte de batec com un element de la persecució.»

Un altre exemple del colpidor ús de la llum de color és l'escena a l'habitació de jocs de Sebastian, durant la qual Deckard es troba amb una altra replicant, Pris (Daryl Hannah). Ella duu maquillatge blanc i l'escena està il·luminada amb llum rosada.

De vegades, també es va fer servir llum de color per crear un efecte especial als ulls dels replicants: «Una de les característiques que identifiquen els replicants és una estranya brillantor als ulls», apunta Cronenweth. «Per tal d'aconseguir aquest efecte, vam fer servir un mirall de doble acció, 50 per cent transmissió, 50 per cent re-

flexió, situat davant de la lent en un angle de 45 graus. Aleshores, projectàvem una llum sobre el mirall de manera que es reflectia en els ulls dels individus en l'eix òptic de la lent. En algunes ocasions, feiem servir uns gels molt subtils per afegir color als ulls. Sovint rodàvem una escena dos cops: una amb aquest efecte i l'altra sense, de manera que Ridley més tard pogués triar.»

En qualsevol cas, a l'hora de parlar sobre la fotografia de BLADE RUNNER, Cronenweth fa èmfasi en el fet que la tècnica no va ser la consideració més important. «La singularitat de tot plegat no va raure en l'equip, ni en els gels, ni en la intensitat o la llum forta o suau», recalca. «Va ser el concepte que hi havia darrere de cada situació que explicava la història. Com que la pel·lícula està ambientada en el futur, podíem fer servir fonts de llum poc habituals a llocs que serien inacceptables en una pel·lícula ambientada en el present. Per exemple, moltes de les persones que caminen pel carrer duen uns paraigües amb uns tubs fluorescents incorporats als mànecs que proporcionen una font de llum que crea una brillantor en els seus rostres.»

Herb A. Lightman, Richard Patterson (Cinematography for Blade Runner, American Cinematographer, núm. 3, 1999) ▶

▶ Al final de la vida

Més enllà de totes les raons per fer cinema (per fer diners, per expressar-se, per fer de mirall del món, per exhibir-se, perquè no se sap fer res més, etc.), hi ha casos singulars en què el cineasta ha sentit un imperatiu absolut, però no un imperatiu kantià, d'ordre ètic i universal, sinó estrictament biològic i privat: filmar éssers estimats encara en vida (com ara Jean Eustache i Xavier Juncosa amb la seva àvia, com ara Carlos Benpar amb la seva mare). Aquest impuls, comú al món privat, entra en contradicció quan la duu a terme un cineasta públic; contradicció que Benpar ha resolt amb la fórmula del cinema íntim: cada 26 de febrer l'autor porta personalment la còpia a un cinema i convida els qui l'envolten, encara que siguin desconeguts, però que pel sol fet d'interessar-s'hi esdevenen íntims. Després de les projeccions al cinema Casablanca (26-02-2008) i a l'Acadèmia de las Artes y las Ciencias Cinematográficas de España (26-02-2009), i de les projeccions excepcionals a Peñafiel (d'on era la seva mare) i a la Seminci, aquest 26 de febrer a les 19:30 h Carlos Benpar la presentarà a la Filmoteca.

Una cita amb la Victorina i el cinema

«Et donaré una bona cosa per explicar.» I llavors el doctor Carlos Morales (Ricardo Montalban) li fa un apas-

sionat petó a Arlene Dahl just abans que el capità Horacio Hornblower (Gregory Peck) li digui al seu segon oficial: «Penseu-vos-ho dos cops, abans de castigar un home amb el fuet.» En la foscor d'un pintoresc despatx ple de papers, fotografies i pasquins, la pantalla emet mitja hora de vertiginoses imatges de SMULTRONSTÄLLET, THE GOLDEN BLADE o HOUSE OF BAMBOO, que et recorden la meravellosa màgia del cinema. El director Carlos Benpar (Barcelona, 1948), guanyador de dos Goyas, ha inclòs aquest bocí d'art en un homenatge a la seva mare, Victorina Para, que va morir el 1993 als 79 anys, a la pel·lícula AL FINAL DE LA VIDA, tan particular que, casos excepcionals a part, només es projectarà els dies com avui, el 26 de febrer de cada any.

La data no és casual. Aquell mateix dia de 1964, la Victorina i el seu fill Carlos van veure junts THE TRIAL, d'Orson Welles. L'aleshores adolescent no va entendre res, però el va impressionar tant que aquella mateixa nit va decidir dedicar-se al cinema. «Doncs posa-t'hi a partir de demà mateix», el va animar la seva mare. Des de llavors, cada 26 de febrer, mare i fill tenien una cita fixa amb el genial malson rodat per Welles fins que ella va morir el 1993. A partir d'aleshores, el ritual va canviar i Benpar va decidir viatjar sempre aquell mateix dia a un lloc mític del setè art. D'aquesta manera, va anar a Bahía Bodega, on Hitchcock va rodar THE BIRDS; al castell de Slane, a Irlanda, de CAPTAIN LIGHTFOOT; al Monument Valley de SHE WORE A YELLOW RIBBON; al

Griffith Observatory, a Los Angeles, de REBEL WITHOUT A CAUSE; o a la fortalesa de San Marcos, a Florida, de DISTANT DRUMS.

Fins aquesta tardor, Benpar no es va atrevir a muntar, ni tan sols a mirar, les imatges que va rodar el 1993 amb Victorina quan ja sabia pel seu amic cinèfil i metge Alfons Solé que li quedaven sis mesos de vida. Farcida d'imatges de les seves pel·lícules favorites, AL FINAL DE LA VIDA és un emotiu homenatge a aquella modista i abans sabatera que es va quedar vídua molt aviat i que, sense ser cinèfila ni futbolera, va acompanyar el seu fill en les seves dues passions: el cinema i el Barça. «Sempre vam parlar tots dos de fer una pel·lícula amb ella i sobre ella, per això no es va estranyar quan li ho vaig proposar. Vull que sigui un cop a l'any. No m'importa que sigui en un cinema, en un cineclub o en una església», diu Benpar, tan devot de Welles com d'Angie Dickinson, fins al punt que va robar una còpia en 35 mm de THE SINS OF RACHEL CADE, que protagonitza l'actriu, del magatzem de la Warner Bros a Barcelona.

Avui, al Cinema Casablanca-Gràcia, el ritual del 26 de febrer canvia per tercer cop de versió. «Cada dia reso per tots els grans mestres del cinema», explica Victorina a la pel·lícula. I, mirant una fotografia de Welles, li diu: «Orson, espera'ns allà molts anys i, quan hi vagi, paguinaré per tu.»

Àngels Piñol (El País, 26-2-2008) ▶

▶ El film del mes

Finalitzen les projeccions del film *Fresas salvajes* d'Ingmar Bergman. Són cinc oportunitats d'admirar de nou o descobrir una de les grans fites bergmanianes.

Fresas salvajes

Tot i que al principi de la seva carrera semblava fàcil classificar les pel·lícules de Bergman, en les darreres, s'hi mesclen els gèneres a plaer, sense que necessàriament la coherència se'n ressentís. Aquesta riquesa ens recorda Shakespeare. Una de les innovacions de FRESAS SALVAJES (SMULTRONSTÄLLET) és la tria del protagonista, el professor Isaac Borg (Victor Sjöström) de 78 anys al film. Bergman, que acostuma a utilitzar protagonistes d'edats similars a la seva, no ha dubtat d'imaginar aquest nou personatge que li permet barrejar incursions d'un passat molt llunyà, i que fan de contrapunt dels incidents del viatge en cotxe. La paradoxa arriba quan totes aquestes peces s'uneixen al film per mitja d'una relaxació sorprenent, la qual confereix al tot un estil de gran mestria.

Que des del començament de la pel·lícula, mitjançant un somni del vell professor, Bergman faci un homenatge dis-

Fresas salvajes d'Ingmar Bergman.

cret a LA CARRETA FANTASMA (KÖRKARLEN), pel·lícula rodada el 1920 pel seu gran intèrpret, demostra amb solvència la intel·ligència d'un director que, en el que es podria tractar simplement d'un exercici d'estil, es permet realitzar una part significativa que estableix el to de la resta de l'obra, tal com s'esdevé en la seqüència dels artillers de NOCHE DE CIRCO (GYCKLARNAS AFTON).

FRESAS SALVAJES és una meditació sobre la vida i la mort o, més aviat, sobre el pas del temps que duu a la mort. El professor Isaac Borg se sent vora la mort i contempla la seva vida passada des del punt de vista de la mort. Berg-

man, però, complica les coses al seu aire, tot retardant aquesta fi amb l'aparició de la mare del professor que, lògicament, aviat farà cent anys.

Amb un mestratge igualment admirable, juga de manera profunda amb els dos vessants dels somnatsges, tot evocant la joventut; els vessants dels somnis del mestre i els que l'acompanyen en el seu viatge real.

Tanmateix, aquest viatge no és només una reflexió nostàlgica, també és una autocrítica. I de nou, Bergman és profundament commovedor, perquè sentim que el que aquí es qüestiona és el sentit de la seva obra.

Aquesta obra de maduresa i de síntesi demostra, talment per l'equilibri del seu èxit, que Bergman és definitivament més atractiu en l'anàlisi (més o menys autobiogràfica) que en la filosofia. La mescla de fantasia i de realitat, o més aviat quan ens mostra dues temporalitats sense futur en el mateix vessant, fa que FRESAS SALVAJES sigui d'un pessimisme amb prou feines suavitzat per l'esperança d'un naixement.

Francis D. Guyon, Jean Béranger (Ingmar Bergman, Premier Plan, Lyon, juny de 1964) ▶

Proper programa: Tot Tati. Werner Herzog. Centenari de David Niven. Record d'Iván Zulueta. El film del mes: *Shock Corridor* de Samuel Fuller. El documental del mes: *Cooking History*. Premi Film-Història. Aula de cinema. **Propers cicles:** Centenari d'Akira Kurosawa. Les Vamps. El 2% del món.

DILLUNS 15

17:00

Werner Herzog:
Stroszek / Stroszek - La balada de Bruno

Werner Herzog, 1976-1977. Int.: Bruno S., Eva Mattes, Clemens Scheitz, Wilhelm von Homburg, Pitt Bedewitz, Burkhard Driest. RFA. VOSE. 108'

«Stroszek és gairebé una autobiografia del seu protagonista, Bruno S., un home que passa de la presó a Alemanya a l'emigració a Amèrica. [...] Herzog va filmar *Stroszek* a l'Amèrica del Nord, un lloc que deixa de ser El Dorado per convertir-se en el lloc on la gent perd la seva identitat i on es nega la llibertat a l'*outsider*, per a Bruno es converteix en una presó vasta i subtil. Aviat l'idil·li petitburgès es torna un fracàs davant de l'ordre capitalista que regeix despietadament el món mercantil» (Montserrat Rossés).

Repetició el dia 16.

19:30

Seminari: La llum al cinema.

Conferència de Tomàs Pladevall: Els moderns nord-americans

Entrada lliure.

22:00

Seminari: La llum al cinema.

Blade Runner / Blade Runner

Ridley Scott, 1982. Int.: Harrison Ford, Rutger Hauer, Sean Young, Daryl Hannah, Edward James Olmos, M. Emmet Walsh. EUA. VOSE. 110'

Los Angeles, 2019. Quatre andròides fugitius intenten aconseguir del seu creador un allargament del seu cicle vital. Un expolicià és l'encarregat de perseguir-los i «retirar-los». Un thriller futurista d'atmosfera fascinant que ha creat escola. «L'ús d'una il·luminació molt contrastada delata la influència de la publicitat en el director de fotografia Jordan Cronenweth. La llum exterior blanca i potent penetra dins dels interiors. Llum tamisada per persianes o d'altres objectes interposats: il·luminació que també recorda la del cinema negre i que està dotada de mobilitat, gairebé com la de les discoteques, provinent dels vehicles del carrer. A l'exterior, aquesta llum també està tamisada pel fum que emana del paviment o els gasos atmosfèrics, donant a la pel·lícula un to d'irrealitat i, en alguns plans, un aspecte intencionadament oníric. Hi ha un altre tipus de llum poc vista en el cinema d'aleshores: la que emana de pantalles i la reflectida pels anuncis de neó en el terra moll dels carrers. El to ataronjat de la ciutat, barrejat amb les flames i els focus de llum blanca s'alternen amb plans interiors de tonalitat blava, freda i asèptica, imposant un ritme que s'aconsegueix mitjançant la durada dels plans de cadascuna d'aquestes tonalitats» (Jorge Gorostiza).

DIMARTS 16

17:00

Percussió!

The Man with the Golden Arm / L'home del braç d'or

Otto Preminger, 1955. Int.: Frank Sinatra, Kim Novak, Eleanor Parker, Robert Strauss, Arnold Stang, Darren McGavin, John Conte, Doro Merande. EUA. VOSC. 119'

Diversos han estat els films en què el jazz i la droga es donaven la mà, com si es tractés de laments agònics entrelaçats. Curiosament, el film de Preminger contraposa els termes: arribar a ser bateria de jazz és una fugida de l'heroïna. El plantejament de la història va permetre un gran treball musical d'Elmer Bernstein. «La pel·lícula va ensopegar amb la qualificació que atorga la MPPA. No li van donar perquè el seu Codi diu que a les pel·lícules no s'ha de reflectir l'addicció a les drogues ni el tràfic il·legal de narcòtics. Bé, jo això ja ho sabia però vaig pensar que si el film donava suport a certs valors potser farien una excepció. Tot i això, tan se val que la pel·lícula no aconseguí el Segell de l'oficina de censors, atès que no té cap valor des que arran del plet antimonopoli del govern es va separar l'exhibició de la producció de pel·lícules. El Segell ja no té cap poder» (Otto Preminger).

19:30

Werner Herzog:

Stroszek / Stroszek - La balada de Bruno

Werner Herzog, 1976-1977. Int.: Bruno S., Eva

Mattes, Clemens Scheitz, Wilhelm von Homburg, Pitt Bedewitz, Burkhard Driest. RFA. VOSE. 108'

Vegeu el comentari del dia 15.

22:00

El film del mes:

Smultronstället / Fresas salvajes

Ingmar Bergman, 1957. Int.: Victor Sjöström, Bibi Andersson, Ingrid Thulin, Gunnar Björnstrand, Max von Sydow, Gunnel Lindblom. Suècia. VOSE. 85'

Un vell professor es dirigeix, acompanyat de la seva jove, a la universitat on va fer classe, per tal de rebre-hi un homenatge. L'aparició d'una autoestopista li fa recordar el passat. El somni i la realitat es barregen en repassar la seva existència malgastada. Un film de gran densitat dramàtica i psicològica que constitueix una de les referències fonamentals de la carrera del mestre suec. «Les grans angioixes metafísiques es mesclen amb qüestions morals i psicològiques d'un estil simbòlic que deu molt a l'expressionisme i a la tradició del cinema nòrdic» (Joel Magny).

Repeticions els dies 17, 19, 23 i 25.

DIMECRES 17

17:00

Aula de cinema:

Singin' in the Rain / Cantando bajo la lluvia

Gene Kelly, Stanley Donen, 1952. Int.: Gene Kelly, Debbie Reynolds, Donald O'Connor, Jean Hagen, Millard Mitchell, Cyd Charisse, Rita Moreno, Douglas Fowley, Madge Blake. EUA. VOSE. 103'

La imatge de Gene Kelly ballant sota la pluja amb tota la felicitat del món i la ràpida consagració del film dins el musical han amagat involuntàriament un dels seus trets més apreciats: l'ajustat retrat, ple d'agudeses, de la introducció del sonor en la indústria de Hollywood. Un film fet en estat de gràcia per part de tots els qui hi van participar. Un dels cims del gènere. Una obra mestra total i absoluta del cinema.

19:30

El film del mes:

Smultronstället / Fresas salvajes

Ingmar Bergman, 1957. Int.: Victor Sjöström, Bibi Andersson, Ingrid Thulin, Gunnar Björnstrand, Max von Sydow, Gunnel Lindblom. Suècia. VOSE. 85'

Vegeu el comentari del dia 16.

22:00

Werner Herzog:

How Much Wood Would a Woodchuck Chuck / Cuánta madera roería una marmota...

Werner Herzog, 1976. RFA. VOSE. 44'. Projectió en DVD

«El meu film sobre els subhastadors parla del descobriment del llenguatge "definitiu", de la darrera forma de poesia que es pot arribar a concebre, i de com de lluny pot arribar el mateix llenguatge en aquest sistema capitalista. Cada sistema desenvolupa la seva pròpia modalitat de llenguatge "extrem". Per exemple, a Alemanya hem desenvolupat el llenguatge de la propaganda fins a un extrem que encara no ha estat superat. O, per posar un altre exemple, l'església ortodoxa ha desenvolupat l'ús del cant ritual en la seva litúrgia fins a un límit que és bastant extrem i incomparable. I ara la societat capitalista ha començat a desenvolupar la seva pròpia modalitat del llenguatge definitiu, que és, al meu parer, el llenguatge dels subhastadors» (Werner Herzog).

La Soufrière / La Soufrière

Werner Herzog, 1977. Int.: Ed Lachman, Werner Herzog. RFA. VOSE. 30'. Projectió en DVD

El 1976, els científics de Guadalupe predeuen que l'illa serà destruïda per l'erupció del volcà de La Soufrière. Enmig de l'evacuació, tres homes es van fer enrere i van acordar quedar-se a l'illa. Herzog i un petit equip decideixen filmar les darreres imatges de l'illa fantasma i recollir el testimoni d'aquest tríu que espera la fi, envoltats de gossos oblidats.

Repetició el dia 18.

DIJOUS 18

17:00

Werner Herzog:

How Much Wood Would a Woodchuck Chuck / Cuánta madera roería una marmota...

Werner Herzog, 1976. RFA. VOSE. 44'. Projectió en DVD

La Soufrière / La Soufrière

Werner Herzog, 1977. Int.: Ed Lachman, Werner Herzog. RFA. VOSE. 30'. Projectió en DVD

Vegeu el comentari del dia 17.

19:30

Percussió!

Zhan. gu / El latido de la montaña

Kenneth Bi, 2007. Int.: Jaycee Chan, Tony Leung Ka Fai, Angelica Lee, Roy Cheung, Josie Ho, Kenneth Tsang, Hei-Yi Cheng, Ruo-yu Liu, Chih-chun Huang. Taiwan-Hong Kong-Alemanya. VOSE. 118'

A l'Orient, el tambor és el rei de tots els instruments musicals. L'intens so del tambor penetra en el racó més profund dels homes. El solemne so del tambor obre el cor dels homes. La poderosa vibració del tambor pot despertar l'ànima dels homes. Sid, el fill rebel d'un mafiós de Hong Kong, ha de fugir a Taiwan a causa dels problemes originats pels negocis turbulents del seu pare. Ocult a les muntanyes, Sid es troba amb un grup de percussionistes zen que desperten el seu interès. L'art que practiquen, el rigorós entrenament físic i el seu auster estil de vida fa que decideixi unir-se a ells. Sid menysprea el seu pare malgrat estar convertint-se en una versió jove d'ell, però el món que aquests músics li ofereixen l'anirà convertint poc a poc en una persona diferent.

Repetició el dia 21.

22:00

Percussió!

The Gene Krupa Story / La història de Gene Krupa

Don Weis, 1959. Int.: Sal Mineo, Susan Kohner, James Darren, Susan Oliver, Yvonne Craig, Lawrence Dobkin, Celia Lovsky, Red Nichols, Bobby Troup, Anita O'Day, Ruby Lane, Gavin McLeod, John Bleifer, Shelley Manne. EUA. VOSC. 101'

The Gene Krupa Story explica l'escalada a la fama musical de l'home que va canviar la manera d'entendre la percussió en el jazz, la seva caiguda al pou de la drogadocció i la dolorosa lluita per la redempció a què es va sotmetre. L'elèctrica interpretació de Sal Mineo transmet a la perfecció el temperament ardent del genial bateria. Cal destacar les cançons interpretades per Anita O'Day, Red Nichols i Buddy Lester.

DIVENDRES 19

17:00

El film del mes:

Smultronstället / Fresas salvajes

Ingmar Bergman, 1957. Int.: Victor Sjöström, Bibi Andersson, Ingrid Thulin, Gunnar Björnstrand, Max von Sydow, Gunnel Lindblom. Suècia. VOSE. 85'

Vegeu el comentari del dia 16.

19:30

Werner Herzog:

Herz aus Glas / Corazón de cristal

Werner Herzog, 1976. Int.: Josef Bierbichler, Stefan Güttler, Clemens Scheitz, Volker Prechtel, Sonja Skiba, Brunhilde Klöckner. RFA. VOSE. 94'

«*Corazón de cristal* és una pel·lícula sobre un personatge llegendari del folklore bavarès que té visions apocalíptiques i que prediu la destrucció, mitjançant el foc, d'una fabrica de vidre en un petit llogaret. És un film sobre la bogeria col·lectiva, sobre la realitat dels nostres somnis col·lectius [...] He dirigit la major part dels actors sota hipnosi» (Werner Herzog). «*Corazón de cristal* és un ballet somnambul d'una gran bellesa plàstica» (Fernando Trueba).

Repetició el dia 20.

22:00

Percussió!

The Visitor / The Visitor

Thomas McCarthy, 2007. Int.: Richard Jenkins, Haaz Sleiman, Danaï Jekesai Gurira, Hiam Abbass, Marian Seldes, Maggie Moore, Michael Cumpsty, Bill McHenry, Richard Kind. EUA. VOSE. 104'

El tambor africà djembé es transforma en el motor d'una història de creixement personal i compromís solidari, i en el nexa d'unió que s'estableix entre un

professor universitari d'existència monòtona i solitària i una parella de joves immigrants il·legals, que irrompen en la seva vida. L'instrument de percussió impulsa la transformació anímica i humana del protagonista i esdevé l'element alliberador d'aquest individu ancorat en la tristesa, simbolitzada per unes cerebrals classes de piano que canvia per aires musicals més instintius i sociabilitzadors. La magnífica interpretació de Richard Jenkins li va valer una nominació a l'Oscar.

Repetició el dia 20.

DISSABTE 20

17:00

Werner Herzog:

Woyzeck / Woyzeck

Werner Herzog, 1978. Int.: Klaus Kinski, Eva Mattes, Wolfgang Reichmann, Willy Semmelrogge, Paul Burian, Irm Hermann, Wolfgang Bächler. RFA. VOSE. 81'

El soldat Woyzeck manté relacions amb una dona amb qui té un fill. Per poder-los mantenir, accepta participar en els experiments d'un metge que l'humilia constantment, igual que un oficial amb qui la seva amant també té relacions. Quan Woyzeck s'assabenta de la situació, pren unes mesures desesperades. És una adaptació de la tragèdia escrita per Georg Büchner el 1837, i que aquest va deixar incompleta a causa de la seva mort.

Repetició el dia 21.

19:30

Percussió!

The Visitor / The Visitor

Thomas McCarthy, 2007. Int.: Richard Jenkins, Haaz Sleiman, Danaï Jekesai Gurira, Hiam Abbass, Marian Seldes, Maggie Moore, Michael Cumpsty, Bill McHenry, Richard Kind. EUA. VOSE. 104'

Vegeu el comentari del dia 19.

22:00

Werner Herzog:

Herz aus Glas / Corazón de cristal

Werner Herzog, 1976. Int.: Josef Bierbichler, Stefan Güttler, Clemens Scheitz, Volker Prechtel, Sonja Skiba, Brunhilde Klöckner. RFA. VOSE. 94'

Vegeu el comentari del dia 19.

DIUMENGE 21

17:00

Sessió infantil:

Kirikou et les bêtes sauvages / Kirikú i les bèsties salvatges

Michel Ocelot, Bénédicte Galup, 2005. França. VC. 75'

Michel Ocelot, que de petit va viure sis anys al Senegal, ens va regalar amb *Kirikú i la bruixa* un excel·lent treball d'animació, lluminós, de traç geomètric precís i preciós, sobre un nen molt menut que va esdevenir un heroi en salvar la seva tribu de la maledicció d'una bruixa. Han passat set anys i en Kirikú continua sent un nen entremaliat en aquesta seqüela, on ha de demostrar la seva valentia i habilitat, tot treballant de jardiner, detectiu, metge, viatger, terrisser, heroi i comerciant. No hi ha gaires films d'animació que continguin la noblesa d'esperit i la sana dimensió didàctica d'aquest díptic, que mostra molt bé com és la vida en les petites comunitats rurals africanes.

19:30

Werner Herzog:

Woyzeck / Woyzeck

Werner Herzog, 1978. Int.: Klaus Kinski, Eva Mattes, Wolfgang Reichmann, Willy Semmelrogge, Paul Burian, Irm Hermann, Wolfgang Bächler. RFA. VOSE. 81'

Vegeu el comentari del dia 20.

22:00

Percussió!

Zhan. gu / El latido de la montaña

Kenneth Bi, 2007. Int.: Jaycee Chan, Tony Leung Ka Fai, Angelica Lee, Roy Cheung, Josie Ho, Kenneth Tsang, Hei-Yi Cheng, Ruo-yu Liu, Chih-chun Huang. Taiwan-Hong Kong-Alemanya. VOSE. 118'

Vegeu el comentari del dia 18.

DILLUNS 22

17:00

Percussió!

El milagro de Candeal

Fernando Trueba, 2004. Int.: Carlinhos Brown, Bebo Valdés, Caetano Veloso, Marisa Monte, Gilberto Gil. Espanya. VOSE. 125'

La visita del pianista cubà Bebo Valdés i del director Fernando Trueba a Salvador de Bahia, convidats pel músic Carlinhos Brown, és el punt de partida d'aquest interessant documental que mostra una doble radiografia: d'una banda, fa un repàs als ritmes brasilers que reivindica les arrels africanes d'aquesta música llatina de la mà dels seus principals representants. D'altra banda, amb una mirada més sociològica, ens mostra com ha canviat Candeal gràcies a la iniciativa solidària de Carlinhos Brown, que va començar fent classes als nens del carrer, va crear el primer grup (Timbalada) format a Candeal amb 200 tambors sonant alhora i va obrir la porta a una sèrie de moviments socials i musicals que han millorat ostensiblement el nivell de vida dels habitants de les favelas.

Repeticó el dia 23.

19:30

Seminari: La llum al cinema.

Conferència de Tomàs Pladevall: Últimes tendències

Entrada lliure.

22:00

Seminari: La llum al cinema.

Slumdog Millionaire / Slumdog Millionaire ¿Quién quiere ser millonario? Danny Boyle, 2008. Int.: Dev Patel, Madhur Mittal, Freida Pinto. Gran Bretanya-EUA. VOSE. 120'

«El llenguatge d'aquest film prové dels carrers de Bombai i les tecnicitats d'haver de treballar allí. Vam fer proves amb diferents càmeres. Ens vam canviar a un sistema digital, el qual inicialment ens va crear problemes ates que no estàvem prou preparats per fer-lo anar, però que fou meravellos per a nosaltres perquè era molt lleuger i flexible. El 75% del film va ser rodada en digital. Anthony Dod Mantle, el director de fotografia, va utilitzar càmeres de mà SL-2K. Malgrat que disposen d'un goscopi que permet establir-les, són molt petites i poden operar en llocs molt petits i estrets de les barriades. Et permeten capturar un bocí de la vida que s'esdevé al teu voltant sense que la gent s'adoni que l'estàs gravant. També vam utilitzar el que anomenem la CanonCam, la qual captura dotze fotografies per segon. Moltes vegades si la gent veu una càmera no pensa pas que s'estigui enregistrant la seva vida en directe. Ocasionalment vam utilitzar la càmera tradicional, barrejant d'aquesta manera diferents tecnologies. Aquell que feia anar la càmera havia de portar un disc dur lligat amb una corretja a l'esquena. El disc dur gravava les imatges mentre la càmera estava a les seves mans. Anthony semblava més aviat un turista maldestre de Dinamarca perdut pels suburbis, però el que feia realment era filmar. Fou una bona manera de capturar el caos de la ciutat, el seu immens trànsit i tota l'energia i moviment de la gent. Si ets afortunat, captures una mica de tot això. Mai no ho pots capturar tot» (Danny Boyle).

DIMARTS 23

17:00

El film del mes:

Smultronstället / Fresas salvajes

Ingmar Bergman, 1957. Int.: Victor Sjöström, Bibi Andersson, Ingrid Thulin, Gunnar Björnstrand, Max von Sydow, Gunnel Lindblom. Suècia. VOSE. 85'

Vegeu el comentari del dia 16.

19:30

Werner Herzog:

Huie's Predigt / El sermón de Huie

Werner Herzog, 1980. Int.: Huie L. Rogers. RFA. VOSE. 40'. Projectió en DVD

Huie L. Rogers és un sacerdot que predica a crits contra la corrupció de la societat occidental i la pèrdua de valors, en ple centre de Brooklyn. Huie converteix els seus sermons en espectacles més propers a un concert de James Brown o dels Rolling Stones que als sermons més convencionals d'altres sacerdots. «És un film que no requereix cap comentari. És una peça molt pura sobre les alegries de la vida, de la fe i de l'ofici de cineasta. Hi ha una gran felicitat a la imatge d'aquest Huie, que comença semblant completament inofensiu i de forma gradual es va caldejant a sí mateix i a la seva parroquia fins a conduir-los a un estat d'èxtasi i fervor sobrenatural» (Werner Herzog).

VO. Versió original. VC. Versió catalana. VE. Versió espanyola. VOSC. Versió original amb subtítols en català. VOSE. Versió original amb subtítols en espanyol. SD. Sense diàleg. Subtitulatge electrònic: SAVINEN. Preus: **Entrada:** 2,70 € - Carnet jove, Club d'Actors de Museu del Cinema de Girona, jubilats, aturats, carnet familiar i sessió infantil: 2 €. Membres del Club Super3, entrada gratuïta a les sessions infantils. Carnet Club TR35C: una sola sessió 2 €, film del mes: gratuït. **Abonaments:** 50 entrades: 50 €, 10 entrades: 18 €. Les durades que s'indiquen són aproximades.

Glaube und Wahrung / El enojado hombre de Dios

Werner Herzog, 1980. Int.: Eugene Scott. RFA. VOSE. 46'

El telepredicador Eugene Scott és el propietari de tres cadenes televisives i presenta un programa diari de vuit a deu hores de durada, el verdader objectiu del qual és recaptar diners. Mitjançant entrevistes i material d'arxiu es reflexiona sobre la fe, el fanatisme, l'exploitació de la imatge i les creences a la televisió.

Repeticó el dia 25.

22:00

Percussió!

El milagro de Candeal

Fernando Trueba, 2004. Int.: Carlinhos Brown, Bebo Valdés, Caetano Veloso, Marisa Monte, Gilberto Gil. Espanya. VOSE. 125'

Vegeu el comentari del dia 22.

DIMECRES 24

17:00

Aula de cinema:

Senso / Senso

Luchino Visconti, 1954. Int.: Alida Valli, Farley Granger, Massimo Girotti, Rina Morelli, Marcella Marianni, Heinz Moog, Christian Marquand, Sergio Fantoni, Tino Bianchi. Itàlia. VOSE. 123'

Fascinadora història d'amor entre una comtessa veneciana i un oficial de l'exèrcit austríac a l'època de la unificació italiana. «Senso és un film, permeteu-me l'expressió, multidimensional, incommensurable. Un moment emocionant en la història de l'art» (Jordi Batlle Caminal).

19:30

Werner Herzog:

Ballade vom kleinen soldaten / La balada del pequeño soldado

Werner Herzog, Denis Reichle, 1984. RFA. VOSE. 44'. Projectió en DVD

Entre 1981 i 1982 soldats del govern revolucionari sandinista de Nicaragua varen evacuar i cremar una sèrie de pobles dels indis misquitos al llarg de la frontera amb Hondures. Molts es van veure reubicats a la força en campaments, però uns quants milers varen buscar refugi a Hondures a l'altre costat del riu Coco. Aquest documental narra la història d'un exèrcit de nens-soldat que han renunciat a la infància per a preparar-se únicament per a la guerra. Al llarg de diverses setmanes de la primavera de 1984, Herzog i el seu equip segueixen l'entrenament dels indis misquito. Aliats primer amb els sandinistes per enderrocar el règim de Somoza, ara es rebel·len contra el govern sandinista, entrenats per un antic membre de la guàrdia nacional de Somoza.

Gasherbrum, der Leuchtende Berg / Gasherbrum, la montaña luminosa

Werner Herzog, 1984. Int.: Reinhold Messner. RFA. VOSE. 44'. Projectió en DVD

Retrat de l'alpinista Reinhold Messner, el qual el 1984 va encarar l'ascensió dels dos cims, del Gasherbrum al Karakorum. En un viatge sense precedents, Messner va realitzar, en companyia de Hans Kammerlander, una ascensió de set dies sense oxigen ni material especialitzat. Una curiosa combinació de por i entusiasme empenyen Messner a imposar-se continuament nous reptes, i el converteixen en un subjecte ideal de les obsessions del director.

Repeticó el dia 26.

22:00

Percussió!

Zatoichi / Zatoichi

Takeshi Kitano, 2003. Int.: Beat Takeshi, Tadanobu Asano, Michiyo Ogusu, Yui Natsukawa, Guadalupe Taka. Japó. VOSE. 116'

Kitano adapta, amb l'originalitat que el caracteritza, una nova aventura del popular rodamón cec, que viu del joc i de fer massatges, tot i que també és un mestre amb l'espasa. El cineasta barreja amb audàcia i habilitat una violenta història de samurais, la comèdia més estrafolària i esplèndids moments musicals marcats per una banda sonora puntejada per la percussió d'elements quotidians, com ara la pluja o la construcció d'un graner, que marquen el ritme vital d'aquest Japó del segle XIX. Kitano reserva el millor per al final: un ball a l'estil de claque japonès, acompanyat per tambors i trons percussius, on hi participen tots els personatges del film. «Vaig fer la meua pròpia interpretació moderna dels típics festivals de ball amb grangers i fusters vestits amb els tradicionals quimonos, esclots de fusta i sandàlies de palla, ballant el claque japonès amb un ritme de hip-hop. Fa uns anys vaig conèixer un grup de ballarins de claque japonès anomenat The Stripes, en vaig veure l'espectacle i em va fascinar com ballaven.» (Takeshi Kitano).

Repeticó el dia 25.

DIJOUS 25

17:00

Werner Herzog:

Huie's Predigt / El sermón de Huie

Werner Herzog, 1980. Int.: Huie L. Rogers. RFA. VOSE. 40'. Projectió en DVD

Glaube und Wahrung / El enojado hombre de Dios

Werner Herzog, 1980. Int.: Eugene Scott. RFA. VOSE. 46'

Vegeu el comentari del dia 23.

19:30

Percussió!

Zatoichi / Zatoichi

Takeshi Kitano, 2003. Int.: Beat Takeshi, Tadanobu Asano, Michiyo Ogusu, Yui Natsukawa, Guadalupe Taka. Japó. VOSE. 116'

Vegeu el comentari del dia 24.

22:00

El film del mes:

Smultronstället / Fresas salvajes

Ingmar Bergman, 1957. Int.: Victor Sjöström, Bibi Andersson, Ingrid Thulin, Gunnar Björnstrand, Max von Sydow, Gunnel Lindblom. Suècia. VOSE. 85'

Vegeu el comentari del dia 16.

DIVENDRES 26

17:00

Werner Herzog:

Ballade vom kleinen soldaten / La balada del pequeño soldado

Werner Herzog, Denis Reichle, 1984. RFA. VOSE. 44'. Projectió en DVD

Gasherbrum, der Leuchtende Berg / Gasherbrum, la montaña luminosa

Werner Herzog, 1984. Int.: Reinhold Messner. RFA. VOSE. 44'. Projectió en DVD

Vegeu el comentari del dia 24.

19:30

Sessió especial:

Al final de la vida

Carlos Benpar, 1993-2008. Int.: Victorina Para Iglesias, Anunciación Para Iglesias. Catalunya. VE. 98'. Projectió en Betacam digital.

El 26 de febrer de 1964, Victorina i el seu fill Carlos Benpar van veure junts *El proceso*, d'Orson Welles. El noi es va sentir tan fascinat pel film que va decidir dedicar-se al cinema. Des d'aleshores, cada 26 de febrer, mare i fill tenien una cita fixa amb el genial malson rodada per Welles fins que ella va morir el 1993. Gairebé 15 anys després, Benpar va muntar les imatges –no les havia gosat mirar fins aleshores– que va rodar el 1993 amb Victorina quan ja sabia que li quedaven sis mesos de vida. Farcida amb imatges de les seves pel·lícules predilectes, *Al final de la vida* és un emotiu i particular homenatge del cineasta a la mare que, tret de casos excepcionals, només es projectarà –sigui on sigui– tal dia com avui, el 26 de febrer de cada any.

Entrada lliure.

Amb la presència de Carlos Benpar.

22:00

Werner Herzog:

Wo die grünen Ameisen träumen / Donde sueñan las verdes hormigas

Werner Herzog, 1983-1984. Int.: Bruce Spence, Wandjuk Marika, Roy Marika, Ray Barrett, Norman Kaye, Colleen Clifford. RFA. VOSE. 100'

Una multinacional comença a cercar urani en un desert d'Austràlia. Els aborígens de la zona s'hi oposen. «Més a prop d'una simfonia que d'una novel·la, el film esdevé una petita joia, no només per al cinèfil, sinó també per a l'home i la dona contemporanis que no hagin renunciat encara a la seva condició, i un clam per la salvació d'aquesta condició humana i del seu medi natural propi» (Josep M. López i Llavi).

Repeticó el dia 27.

DISSABTE 27

17:00

Werner Herzog:

Wo die grünen Ameisen träumen / Donde sueñan las verdes hormigas

Werner Herzog, 1983-1984. Int.: Bruce Spence, Wandjuk Marika, Roy Marika, Ray Barrett, Norman Kaye, Colleen Clifford. RFA. VOSE. 100'

Vegeu el comentari del dia 26.

19:00

Werner Herzog:

Fitzcarraldo / Fitzcarraldo

Werner Herzog, 1980-1981. Int.: Klaus Kinski, Claudia Cardinale, José Lewgoy, Miguel Ángel Fuentes, Paul Hittscher. RFA. VOSE. 158'

Un visionari vol construir un teatre d'òpera enmig de la selva amazònica i explotar, alhora, el caudat d'una regió inexplorada. «I així va néixer el projecte del film: meitat desafiament a les lleis de la gravitació, meitat desafiament als paràmetres de la raó: un projecte concebut contra les lleis de la natura. Ningú no hi creia, en això. Em consideraven més foll i més irracional que el protagonista mateix» (Werner Herzog).

22:00

Werner Herzog:

Nosferatu Phantom der Nacht / Nosferatu, el fantasma de la nit

Werner Herzog, 1979. Int.: Klaus Kinski, Isabelle Adjani, Bruno Ganz, Jacques Dufilho, Roland Topor. RFA-França. VOSC. 107'

Jonathan Harker és un advocat enviat al castell del comte Dràcula per tancar la compra d'una casa a Wismar. Homenatge al *Nosferatu* de Murnau i a l'expressionisme alemany. La pel·lícula introdueix algunes modificacions com ara el tema de la pesta bubònica que arriba a la ciutat, a més d'utilitzar noms i passatges propis de la novel·la de Bram Stoker. «Tal com va fer a *El enigma de Gaspar Hauser*, *Corazón de cristal* i *Stroszek*, Herzog examina les conseqüències d'inscriure un personatge marginat en la societat burgesa. A *Nosferatu* introdueix aquest tema dins de la tradició germanica del fet sobrenatural i recupera el tot visionari de la seva primera època, tot aconseguint una pel·lícula bastant impressionant» (Antonio Weinrichter).

Repeticó el dia 28.

DIUMENGE 28

17:00

Sessió infantil:

Cinema d'animació polonesa

1971-1982. Polònia. SD. 69'

La parella de nens viatgers «Bolek i Lolek» i el gosset «Reksio» són dos sèries clàssiques d'animació polonesa. De *Bolek i Lolek* projectem: *Bolek y Lolek en España* (Stanislaw Dulz, 1971), *Bautizo en el ecuador* (Eugeniusz Kotowski, 1980), *Viaje submarino* (Stanislaw Dulz, 1974) i *Un descubrimiento extraordinario* (Zdzislaw Kudla, 1975). De *Reksio* veurem: *Reksio y el grillo* (Halina Filek, 1982), *Reksio y el perro salsicha* (Lechoslaw Marszalek, 1978) i *Reksio y los gallos* (Józef Cwiertnia, 1981).

Pels nens catalans: cortesia de la República de Polònia

19:30

Werner Herzog:

Nosferatu Phantom der Nacht / Nosferatu, el fantasma de la nit

Werner Herzog, 1979. Int.: Klaus Kinski, Isabelle Adjani, Bruno Ganz, Jacques Dufilho, Roland Topor. RFA-França. VOSC. 107'

Vegeu el comentari del dia 27.

22:00

Percussió!

Nömada Tx

Raul de la Torre, 2006. Espanya. VOSC. 86'. Projectió en Hard-disk.

La txalparta és un instrument musical de percussió únic. Es toca entre dues persones i la música que en sorgeix no pertany a cap de les dues, sinó al fet de trobar-se i dialogar. Al film, dos músics viatgen a llocs reconidats del planeta a la recerca de diferents sons i veus. No són viatges còmodes. Van a la recerca d'allò real, del so quotidià, de la trobada directa. A Mongòlia, Bombai, el desert d'Algèria o els límits del cercle polar àrtic, la txalparta sona en els escenaris més insospitats. Sorgeixen llavors les veus dels personatges amb qui els músics es van trobant. La txalparta és quelcom més que un instrument musical. És l'eina de comunicació amb que cadascú formula el seu desig. *Nömada Tx* és una pel·lícula situada entre la *road movie* i el documental de creació. En un món cada vegada més globalitzat és un projecte a contracorrent, un espai per a persones que es resisteixen a perdre la seva veu.

Sessions Aula de Cinema: Entrada preferent per a alumnes de centres concertats, fins a 10 minuts abans de començar la sessió. **Projeccions-** Cinema Aquitània, Avinguda Sarrià, 33. 08029 Barcelona – Telèfon 93 410 75 90 – Metro: Hospital Clínic (L5) – Autobusos: 6, 7, 15, 27, 32, 33, 34, 41, 54, 59, 63, 66, 67, 68, N3. **Oficines i Biblioteca-** Portal de Santa Madrona 6-8. 08001 Barcelona. Tel. 93 316 27 80. **Arxiu-** Gran Via de les Corts Catalanes, 184. 08038 Barcelona. Telèfon: 93 298 82 60. <http://www.gencat.cat/cultura/icic/filmoteca>